

Idyllen krackelerar

”Det knastrar under skorna och den sista snön ligger som ett brunvitt täcke över marken. Vårsolen lyser upp den lilla byn och hela samhället glittrar som av iskristaller.”

Jag svänger in till byns enda pub och slår sakta av bilen. Min berusade 17-åriga kompis kommer emot mig med vingliga steg och lägger armarna om mig.

– Tjena tjejen! Vad gör du här? Hans andedräkt luktar sprit. Jag suckar ljudligt och följer med honom upp på verandan. Det är mycket folk, både ”äldre” och yngre. Alla pratar högt och de flesta är alldeles för fulla. Jag slår mig ned vid ett av borden och betraktar dessa människor. Cider, vin, öl och sprit flödar i mängder. En del har köpt från puben, andra har med sig eget. Ägaren till puben kommer ut och alla som har med sig eget gömmer det snabbt. Det kurrar i flaskor och några tjejer missar.

– Det är väl ingen som dricker eget? Och inga minderåriga får vara här, säger ägaren och pekar på en handskrivnen felstavad lapp som hänger bredvid dörren. Han slänger en snabb blick över massan av folk som hade samlas på bakgården. Människorna skakar på huvudena och ägaren ler mot dem och stänger sedan dörren. Jag blickar över det han nyss sett på, mer än hälften är minderåriga. Flaskor och burkar dras upp igen, de skrattar och festen är igång.

”Klockan är omkring 11 på förmiddagen och pensionärerna bildar en hel armé inne på konsum. En gammal tant med beige jacka och grått hår kommer gående med sin rollator. Hon tittar försiktigt åt mitt håll men avviker snabbt med blickarna. Jag stack ut bland alla de äldre. Tanten letar länge i

sin jackficka och tar slulligen upp en handskrivnen lista med saker som ska inhandlas. Hon griper tag i rollatorn igen och går sakta men säkert vidare.”

Den ena killen vrider sin slitna keps bakåt, hans ögon är fyllda av aggressivitet och fylla. Inom loppet av två sekunder har han den andra killen i ett järngrepp, han ser på honom samtidigt som han tar sats bakåt. PANG! Innan jag vet ordet av har han skullat honom. Han torkar sig lätt i pannan, vrider tillbaka kepsen och flinar samtidigt som flera rusar dit och ropar högljutt.

Jag står med två killar i tonåren. De står och röker när jag ställer mina frågor.

– Poliserna är satans svin, säger den ena och båda börjar skratta. Han som svarade på min fråga har en svart keps och en stor snus under läppen.

– Nä, men allvarligt, poliserna är så jävla dryga och kaxiga.

De tror att de kan göra vad som helst bara för att de är poliser, säger den blonderade killen samtidigt som han rättar till sin svarta jacka. Han drar sakta in röken i sina lungor, de tittar förstående på varandra.

– Men de är ”lik inte här nå” ofta, man ser dem bara då och då.

”En doft av nybakat slår emot mig när jag stiger in genom dörren, caféet är nästan fullsatt. Urbudet av bakelser, tårter och utsökt mat är stort. Människor samtalar och njuter av atmosfären som råder inne på det antika caféet. Alla ler och hälsar på varandra, för i den här lilla kommunen känner alla varandra. Jag sätter mig ner och äter av den spanska tårtbiten som jag har beställt in. Grädden, marsipanen och frukterna gör det hela till en enastående smakupplevelse.”

En tjej sitter på huk, hennes blonda hår döljer hennes ansikte. Spyran sprutar ur hennes spåda kropp, regnbågens alla färger landar på den snötäckta marken. Hennes kompis stryker henne på ryggen samtidigt som den sista laddningen med spya kommer ur henne, den gula gallan får hennes kompis att vända sig om och grimasera. Tjejen som precis har spytt ställer sig upp på vingliga ben, tar sin cider i handen och stödjer sig på sin kompis. Hennes hår har klubbats fast på kinden och hon är kladdig runt munnen. Jag kastar en sista blick mot dem, hon torkar bort det sista resterna av spyran med sin hand och gnider den sedan mot sina svarta leggings. De fortsätter att gå längs trottoaren, raglandes.

De båda tonårskillarna skrattar högt när jag frågar om föräldrar brukar vara ute på samhället under helgerna. Jag vet precis vad de menar men ställer frågan en gång till, för säkerhets skull, det kanske bara är jag som har missat någonting.

– Nä, det är aldrig några föräldrar ute, säger den blonderade killen och rättar till kepsen samtidigt som han speglar sig i en bilruta.

– Någon gång har de väl varit ute någon förälder, typ marknaden. Men inga vanliga helger, tillägger den andra.

– Skriver du ut våra namn?, frågar han oroligt. Jag säger att de är anonyma i min text och då fortsätter de att berätta.

– Jag tror ”lik inte” att någon förälder skulle kunna göra någonting åt saken. Jag menar, jag skulle lik dricka även om mamma var ute och sa till mig. Och poliserna de gör ju bara nå om man är svin full eller om man bråkar. Killen med den svarta kepsen drar upp sina byxor lite lätt och slänger sedan fimpen på marken och trampar på den med sina vita skor. De båda killarna tittar rastlöst på mig.

– Stanna! Du har ju inga kläder på dig, kom tillbaka. Men den grova killen fortsätter sina snabba steg upp mot torget, han bryr sig inte om sin flickvans rop. Han söker sig snabbt genom folkmassan, han söker någon. Det enda han har på sig är en t-shirt och ett par kalsonger, ingenting mer. Han påminner mig om ett vilddjur som precis har sett ut sitt byte. Samtidigt springer hans byte in i en bil och stänger snabbt dörren, han vet att det är han som är illa ute. Den grova killen fattar snabbt vad som sker och springer bakom bilen. Bilen har inte hunnit komma upp i fart och killen slänger sig på bilen men rullar fort ner från huven. Han rullar några varv på marken och kroppen gnids mot den blöta asfalten.

– Jag dricker alltid hembränt, säger den blonda killen och ler svagt. När jag sedan frågar varifrån de får spriten blir de tysta.

– Det är väldigt lätt att få tag i alkohol, om jag vill dricka om en timme hinner jag fixa det, säger han och skrattar. Solen börjar gå ner och en kylig vind kommer emot oss. Killarna ruskar till sig och kollar otåligt omkring sig. De är rastlösa själar.

Jag griper tag i en kille som jag känner. Jag vill inte att han ska hamna i något bråk. Torget är fyllt av ungdomar, några nyktra men alltför många berusade. Det startar ett bråk bakom

mig, jag hör hur de skriker. En flaska slängs i marken och glaset flyger ut över asfalten. Det är inte en enda vuxen i närheten och polisstationen är mörk och öde.

– Jag får en kick av det, säger killen när jag frågar varför han släss. Sedan sliter han sig loss från mitt grepp, går med stadiga steg mot den skrikande killen och puttar honom så han tappar balansen. Sedan griper en hel grupp med människor in, alla ropar.

Jag vet att det inte bara är i här som det är bråkigt under helgerna. Jag vet att det är vackert här, på sitt sätt. Det behöver ingen berätta åt mig, jag har trots allt levt här i 18 hela år. Jag vet för- och nackdelarna med den lilla kommunen. Jag har hört så många säga ”men såhär är det ju överallt, det är ju bara att det är ett mindre ställe därför tänker man på det mer” Men det är inte alls såhär överallt. På det flesta andra ställena har de poliser, de har ”föräldrar på stan”, de har människor som förs och vill ta ansvaret. Jag kommer ihåg när morgontidningarnas rubriker handlade om de skjutglada pojkarerna nere på Ica parkeringen i centrum. Vad hade hänt om det hade passerat en familj och killarna hade fått för sig att ha ”lite kul” med dem? Hade det hänt någonting då? Hade poliserna varit oftare här? Hade föräldrarna reagerat och fundrat på att ta itu med sina barn som redan i 13-årsåldern är och super sig redlös? Hade de vågat göra någonting åt saken istället för att sitta och klaga på hur det har blivit?

”Det är fridfullt. Det forsande vattnet och den rena luften gör vår natur oslagbar. Det lilla samhället gör att du lätt kan komma in i gemenskapen, du blir en egen individ och inte bara en i mängden.”

Han kommer emot mig med en svälld, blodig läpp. Han rättar till sin jacka och torkar bort blodet med utsidan av handen. – Men kom hit då om du förs. Slå ett slag till, jag är väl för satan inte rädd för dig, ropar han argt tillbaka. Killen som hade slagit ett slag kommer med snabba steg mot honom. De ropar högt och viftar med armarna. Folk kommer dit och försöker bryta. Killarna trycker sig emot varandra. Det ligger glas, burkar och annat kring hela torget. Nu skriker alla åt varandra, killarnas kompisar och flickvänner. Blodet fortsätter att rinna från munnen och killen tar sig om örat som ser svullet ut. Han är beredd på ett andra slag.

– Men det är inga poliser på

stationen, hör jag ett par tjejer viska.

”Jag kan inte säga vad som är rätt och vad som är fel. Men jag har varit med under helgerna där de flesta ungdomarna är vind för våg, utan en enda ”vuxen” så långt ögat kan nå. Jag har sett det här genom en 18-årigs ögon och jag förstår inte hur alla kan strunta i det som händer. De som säger att situationen inte är som jag har beskrivit den; varsågod att komma ut en vanlig helg. Min fråga är, är ett helt samhälle övergivet? Lämnat åt sitt öde?”

Wiktorija Engman
Medieprogrammet åk 3